

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 16.5.2017 r.
COM(2017) 246 final

2012/0193 (COD)

**KOMUNIKAT KOMISJI
DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO**

na podstawie art. 294 ust. 6 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej

dotyczący

stanowiska Rady w pierwszym czytaniu w sprawie przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zwalczania nadużyć na szkodę interesów finansowych Unii za pośrednictwem prawa karnego

**KOMUNIKAT KOMISJI
DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO**

na podstawie art. 294 ust. 6 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej

dotyczący

stanowiska Rady w pierwszym czytaniu w sprawie przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zwalczania nadużyć na szkodę interesów finansowych Unii za pośrednictwem prawa karnego

1. PRZEBIEG PROCEDURY

Data przekazania wniosku Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (dokument COM (2012) 363 final – (2012/193 COD): 11 lipca 2012 r.

Data wydania opinii przez Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny: nie dotyczy

Data wydania opinii przez Komitet Regionów Unii Europejskiej: 18 grudnia 2012 r.

Data uchwalenia stanowiska Parlamentu Europejskiego w pierwszym czytaniu: 16 kwietnia 2014 r.

Data przyjęcia stanowiska Rady w pierwszym czytaniu: 25 kwietnia 2017 r.

2. PRZEDMIOT WNIOSKU KOMISJI

Celem projektu dyrektywy jest ustanowienie minimalnych zasad dotyczących definicji przestępstw kryminalnych, sankcji i terminów przedawnienia w dziedzinie zwalczania nadużyć finansowych i innych rodzajów nielegalnej działalności wpływającej na interesy finansowe Unii, z myślą o przyczynieniu się do skuteczniejszej ochrony przed przestępstwami, które mają wpływ na te interesy finansowe, zgodnie z dorobkiem prawnym UE w tej dziedzinie. Dyrektywa przyczyni się do poprawy poziomu ochrony istniejącego obecnie na podstawie Konwencji w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich („Konwencja”)¹ z 1995 r., którą dyrektywa zastąpi w państwach członkowskich nią związanych.

3. UWAGI DOTYCZĄCE STANOWISKA RADY

Jeśli chodzi o przepisy materialne wspomnianej dyrektywy, stanowisko Rady w pierwszym czytaniu odzwierciedla kompromis osiągnięty w negocjacjach między Radą a Parlamentem Europejskim, w których pośredniczyła Komisja.

W stanowisku Rady w pierwszym czytaniu w pełni zachowano cele zawarte we wniosku Komisji. W porównaniu do Konwencji dyrektywa zapewni jaśniejsze i bardziej restrykcyjne zasady dotyczące szeregu ważnych kwestii. W odniesieniu do definicji przestępstw

¹ Dz.U. C 316 z 27.11.1995, s. 48.

kryminalnych dyrektywa zawiera zaktualizowane definicje korupcji czynnej i biernej, nowy rodzaj przestępstwa – sprzeniewierzenie, obejmujące działania urzędników publicznych wykraczające poza zwykłe nieuczciwe praktyki, jak i zaktualizowaną definicję urzędników publicznych.

Ponadto wbrew początkowemu zdaniu Rady o wyłączeniu oszustw związanych z VAT z zakresu dyrektywy, stanowisko Rady w pierwszym czytaniu włącza obecnie przestępstwo poważnych oszustw związanych z VAT do dyrektywy, w wyniku czego państwa członkowskie będą musiały uznać za przestępstwo przynajmniej oszustwa przeciwko wspólnemu systemowi VAT, kiedy są one powiązane z terytorium co najmniej dwóch państw członkowskich i dotyczą ogółu szkód w wysokości co najmniej 10 mln EUR. Komisja od początku była zdania, że oszustwa w zakresie podatku VAT powinny być objęte zakresem dyrektywy, jak ma to obecnie miejsce w przypadku Konwencji². Objęcie dyrektywą co najmniej poważnych transgranicznych przypadków oszustw związanych z VAT ma dla Komisji zasadnicze znaczenie, aby nie był to krok wstecz w porównaniu z poziomem ochrony gwarantowanym przez Konwencję, a także aby nadal zapewniać minimalne normy dla przypadków oszustw związanych z VAT w całej Unii, a tym samym zapewnić jednolitą i lepszą ochronę interesów finansowych Unii. Komisja zgadza się, aby w dyrektywie uwzględnione zostały nie wszystkie przypadki oszustw związanych z VAT, lecz jedynie przypadki poważnych oszustw związanych z VAT, i zauważa, że próg 10 mln podlega klauzuli rewizji.

Jeśli chodzi o sankcje, dyrektywa harmonizuje maksymalne sankcje karne dla osób fizycznych, w tym w maksymalnym wymiarze co najmniej czterech lat pozbawienia wolności, jeżeli przestępstwa, o których mowa w dyrektywie, pociągają za sobą wyrządzenie znacznej szkody lub uzyskanie znacznej korzyści lub gdy inne poważne okoliczności określone w prawie krajowym uzasadniają takie sankcje.

O ile w konwencji nie było mowy o terminach przedawnienia, dyrektywa wprowadza nowy, wiążący zbiór przepisów dotyczących terminów przedawnienia, w tym przepisy w zakresie wstrzymywania i zawieszania płatności, w odniesieniu do przestępstw mających wpływ na budżet Unii. Ten zestaw przepisów umożliwi organom ścigania i organom wymiaru sprawiedliwości skuteczne prowadzenie dochodzeń, ściganie przedmiotowych przestępstw i orzekanie w ich sprawie, jak również egzekwowanie nałożonych sankcji.

Podstawą wniosku Komisji był art. 325 ust. 4 TFUE, zaś Rada i Parlament Europejski uzgodnili jednak, że art. 83 ust. 1 i 2 TFUE powinny stanowić odpowiednie podstawy prawne do celów ustanowienia przepisów minimalnych dotyczących definiowania przestępstw i sankcji karnych, w tym w odniesieniu do przestępstw w dziedzinie zwalczania nadużyć naruszających interesy finansowe Unii. W związku z tym Rada przyjęła w pierwszym czytaniu projekt dyrektywy na podstawie art. 83 ust. 2 TFUE.

W świetle powyższego Komisja złożyła następujące oświadczenie podczas posiedzenia Rady w dniu 7 lutego 2017 r., gdy Rada osiągnęła porozumienie polityczne w sprawie dyrektywy, oraz w dniu 25 kwietnia 2017 r., gdy Rada przyjęła swoje stanowisko w pierwszym czytaniu:

„Komisja nie ma zastrzeżeń do przepisów materialnych wspomnianej dyrektywy, jednak uważa, że jej podstawą prawną powinien być art. 325 TFUE, i zastrzega sobie prawo do wszczęcia postępowania dotyczącego podstawy prawnej przed Trybunałem Sprawiedliwości.”.

² Zostało to potwierdzone przez Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z dnia 8 września 2015 r., Taricco (C-105/14).

4. PODSUMOWANIE

W związku z tym Komisja popiera stanowisko Rady w pierwszym czytaniu w odniesieniu do przepisów materialnych dyrektywy. Komisja uważa jednak, że podstawą prawną dyrektywy powinien być art. 325 TFUE, i zastrzega sobie prawo do wszczęcia postępowania dotyczącego podstawy prawnej przed Trybunałem Sprawiedliwości.